

יאיר ניצני מרים גבה

המלחמה באוקראינה תביא לכאן גל חדש של עולים * אני אעשה הכל לסייע לציבור האוליגרכים הנרדף שיגיע מרוסיה * וירושלים היא בירת הסכסוכים העולמית כבר אלפיים שנה, אז מה זה בשבילה לפתור עוד סכסוך?

לא כיף גדול, וכשהקוואקים במיל' נלחמים בינם לבין עצמם, אולי הגיע הזמן לחזור לימים היפים של הגולה שבהם עשינו פלאים בתפקיד המאכזרים.

יש לנו עודף עצום של עורכי דין ומגשרים שמיומנים בתיווך, שלא לדבר על שלל מתווכי הנדל"ן, וירושלים היא הרי בירת הסכסוכים העולמית כבר אלפיים שנה, אז מה זה בשבילה לפי תור עוד סכסוך? בנט צריך לקחת את פוטין וזלנסקי לראות משחק של בית"ר ירושלים, לצפות בהפגנה של חרדים עם קצת חיתולים מעופפים, ולברוח מאנשים שרצים עם סכין שלופה בעיר העתיקה, להסביר להם שככה נראית עיר שמסוכסכת אלפיים שנה, ושוה העתיד שמחכה להם אם הם ימשיכו עם השטויות שלהם ולא יתפשרו.

המלחמה באוקראינה צפויה להביא לכאן גל חדש של עולים, מה שכמובן ייצר מעמד חדש של עולים, וכמו בעליות קודמות – גם התנשאות של העולים החדשים הקודמים, שעכשיו יוכלו להתנשא על מישהו שהגיע אחריהם. העולים שהגיעו בשנות ה-90 יוכלו סוף-סוף להתנשא על הטירונים החדשים עם אמירות כמו: אתם בכלל צפיתם פעם בתור כנית של טלעד? ראיתם "רמת אביב גימל" עם יעל בר זוהר, שאתם מעיזים לפתוח את הפה? אתה לא מתבייש לדבר ככה למישהו ששמע פעם דיסק של היי פייב? כשאתה עוד היית בבטן של אמה שלך בקיבוץ אני כבר אכלתי בורגר ראנץ'.

באופן אישי

אני אשמח לעיזור בקליטת גל העלייה, ואני מרגיש שהחלק שבו אוכל לתרום באופן מרבי הוא בתחום קליטת האוליגרכים. שמי עתי שחלקם מגיעים לכאן בעקבות הסנקציות המוטלות עליהם במערב, ואני משוכנע שאני מסוגל לסייע, ולו במעט, לציבור הנזקק והנרדף הזה. אני משוכנע שהסיוע שלי יוכל לגרום להם להימנע מטעויות.

רומן אברמוביץ', למשל, ברגע שקיבל דרכון ישראלי, רץ לעשות

את הדבר הכי ישראלי – לנסות להוציא דרכון פורטוגלי. אני יכול כשצריך לקחת את אחת ממכונות היוקרה שלו למוסך ולוודא שלא עובדים עליו ורוחפים לו עוד 500 שקל רק בגלל שהוא עולה חדש; ללכת בשבילו לבנק, כי בכל זאת אני מכיר את הפקידה; כשהוא לא בארץ אני יכול להוריד את הכלב או את דוב הפנדה שלו לעשות בגינה; לקפוץ אליו הביתה להשקות את העציצים והמשרתים; להניע מדי בוקר את המטוס הפרטי שלו כדי שהמצבר לא ימות.

מישהו גם צריך לייצג לו לאילו גופים מקומיים כדאי לו לתרום, ובראשם כמובן מרכז ניצני לקידום תרבות השנ"צ. אני אקשר בינו לבין כל הגופים המקומיים שמבקשים תמיכה, ואסביר לו שאין באמת מקום בשם "מוזיאון סיימון לבייב". אני גם מוכן להגיע במקום האוליגרך, שיישב כנראה מדוכרד בביתו, לכל אירועי גזירת הסרטים והקופונים.

אפשר גם לרתום את אחד האוליגרכים החדשים שלנו לעזרם לם הטלוויזיה המנומנם ולייצר פורמט טלוויזיוני חדש. במקום "הרוק" – "האוליגרך". לא עוד חתיך עם חדר שכור בפלורנטינ,

ובקבוקי מולוטוב שאותם הם לא הזמינו בוולט אלא הכי"נו בבית.

כאזרח פשוט שלא שירת ב-8200, ושהדבר הכי קרוב לסייבר שהוא עשה היה לאכול סברינה, אני תוהה איך ייראו מלחמות הסייבר של העתיד. בשבוע האחרון פצחנים (המילה העברית להאקרים, לא לחובבי פיסטוקים) איראנים הצליחו לחדור לנייד של ראש המוסד, ומעבר לנזק המורלי הם חשפו בפני העולם את המידע המסווג שלפיו הראש משלם מסים כדין, ואף מפריש לקרן השתלמות.

אני לא רוצה להתערב לאיראנים בתוכניות המבצעיות, אבל אם אני הייתי חלק ממערך הסייבר האיראני, לא הייתי מבזבז זמן על חשיפת טופס ה-106 ותכנון המס של ראש המוסד, אלא מעביר לחשבוני את הפרס הגדול בלוטו ועובר למצב מנוחה. בכל מקרה, מומלץ להתכונן לתרחיש הגרוע, שלפיו העיניינים באוקראינה ימשיכו להסתבך והמלחמה הקרה תעשה קאמבק. במקרה כזה נצטרך לסבול ממצאות קשה שעלולה

הסיבות לסכסוכים

כלל במאבקי שליטה וטריטוריה, אבל ברור לי שהתחום הזה הוא לא הטריטוריה שלי, ואני לא ממש מצליח להבין אותו. גם כשזה ממש קרוב אליך ונוגע בבני עמך, לא לגמרי ברור מי התחיל ראשון ועל מה בדיוק כולם רבים, בעיקר כי הסכסוכים הם ותיקים הרבה יותר משנות גילך. וכמו אנשים שמאריכים ימים, ככל שעובר הזמן, כך הם מאבדים פוקוס ומתנתקים

מחשבות מלחמה

גם הויכרון המידלדל שלי לא עוזר לי לזכור מה בדיוק

רצו האמריקאים בווייטנאם, מה הרורסים עשו באפגניסטן, למה העיראקים פלשו לכווית, והאם זה היה קשור למנהיג שלהם נחמן שי?

לכן, אולי, גם במלחמה הנוכחית בין רוסיה לאוקראינה אני מתקשה להבין על מה הם רבים, מה קורה בקרים והאם זה קשור ללהקת העבר של אריק קלפטון? ולמה בלתי אפשרי היה לסגור את העניין בלי שכל כך הרבה חיילים ואזרחים ימותו ומיליוני פליטים יאבדו את ביתם?

בסוף מי שמקבלת את ההחלטות היא קבוצה קטנה של אנשים עם הרבה אגו ושיגעון גדלות, שגוררים אחריהם עמים שלמים למלחמה ולמוות.

פוטין הוא דמות ותיקה בתודעה העולמית, עם תרמית של אדם קשוח, קר רוח, חסר מעצורים וחובב צילום מים עם נמרים. על זלנסקי לא שמי ענו עד עכשיו יותר מדי, אבל אנחנו למדים שהוא קומיקאי לשעבר, שכיכב באוקראינה בסדרה קומית בסגנון

"פולישוק", שבה הוא גילם שחקן שהופך לנשיא אוקראינה – ואחרי שהעביר את התסריט למציאות הוא מצא את עצמו במרכזה של מלחמת עולם לא ממש מצחיקה.

אם זלנסקי הצליח לעבור לעמדה כה חשובה, זה בהחלט נותן תקווה לקומיקאים נוספים שעוסקים רוב חייהם בלמצוא את הפאנץ' הבא. החלק העצוב הוא שהוא עבר מעיסוק בקומדיה לניהול טרגדיה. דמיינו שטיפוס סטייל ששון גבאי, ישראל קטורה או ננסי ברנדס ינהל לנו את המדינה בתקופה שבה אנחנו מוצאים את עצמנו כחלק ממלחמת עולם.

זה בהחלט מסעיר את הדמיון, אבל לא ממש מעורר צחוקים. אם פעם כדי להרשים בחורות היה נהוג לשקר שאתה טייס או לוחם בסיירת, היום טיפוסים בנוסח נוכח הטינדר יגידו לנשים שהם קומיקאים.

כבר שנים מפמפמים לנו שהמלחמות של העתיד יהיו מלחמות סייבר נקיות ומתוחכמות, אבל בפועל קיבלנו רטרו למלחמת העולם, עם טנקים ותותחים זקנים עם זחל מצ'וקמק שמפגיזים אזרחים, ואזרחים שמנסים להתגונן עם שקי חול

צילום: GettyImages

לכלול הצבת טילים, איומים גרעיניים, הקמת חומות בלב אירופה, והגרוע מכל – שירים חדשים של להקת הסקורפיונו על ההפלה שלהן. שיבת המלחמה הקרה אומרת גם חזרה של דמויות רוסיות מפחידות ומרושעות עם גשר על השנינים בסרטי ג'יימס בונד, ועוד סיבוב של שידורים חוזרים לסדרה "האמריקאים" ולסדרות הריגול של ג'ון לה קארה.

תשומת הלב העולמית מופנית עכשיו למלחמה באירופה, והמלחמות שלנו כמזרח התיכון נראות פתאום קטנות ולא ממש חשובות. פליטים אוקראינים כבר מחפשים כאן מקלט, ומי יודע, אולי העולם השתגע עד כדי כך שבקרוב אירופים ירצו להגר למזרח התיכון ולקבל דרכון סורי כדי לחפש קצת שקט ונורמליות.

בינתיים

ישראל מעורבת בניסיונות התיווך בין אוקראינה לרוסיה, ומדברים אפילו על ועידת שלום בירושלים. זה נשמע לי כמו רעיון טוב, בעיקר אם נקבל על זה עמלת תיווך שמנה. עם כל הכבוד לתרמית העם הלוחם, מלחמות זה